

De Afscheidssymphonie - HETPALEIS / Guy Kokken

in de Beoordelingscommissie Nederlandstalige Dramatische Kunst?

Ik pleit voor meerdere sterke actoren, liefst met een onderling uiteenlopend profiel. Zo zou ik het niet gezond vinden indien producties als *De Kleine Zeemeermin*, *Musicircus*, *Voetstapen in de nacht*, enz. voortaan alleen nog maar in HETPALEIS zouden kunnen gemaakt worden. Of indien vooral HETPALEIS zou gehoord worden in het spreken en denken over kunst en educatie, kunstspreiding, jeugdcultuur,... Let wel: ik wil hier niet insinueren dat HETPALEIS een dergelijke monopoliepositie nastreeft. Wat ik wil zeggen is: indien de beleidsmakers willen vermijden dat een megafoon verandert in een monopolie, moeten er zeer bewuste keuzes gemaakt worden voor meerdere megafoons, op regionaal niveau en zelfs op stedelijk niveau.

6. Villaguerrilla

Vijf jaar voor de komst van HETPALEIS in Antwerpen zag Villanella er het licht: een Villa zonder bouwgrond, een guerrillaVilla. Zo bepalend de beschikking over een grote infra-

structuur is voor de werking en de artistieke uitgangspunten van HETPALEIS, zo kenmerkend is het niet beschikken over infrastructuur voor de werking en artistieke uitgangspunten van Villanella. In de loop van de voorbije jaren onderzocht en ontwikkelde Villanella met succes nieuwe modellen om kunst in contact te brengen met een jeugdig publiek. Heel wat koekoeksjongen vonden steeds meer bereidwillige nesten in de stad (lees: Villanella programmeerde jeugdtheatervoorstellingen in huizen die dat tevoren veel minder deden). Zowel in deSingel als in CC Berchem is hieruit een vruchtbare samenwerking ontstaan die de traditionele jeugdtheaterprogrammering ver overstijgt: in hun reguliere programmering worden – vooral op het vlak van dans en muziek – bijzondere klemtonen aangebracht voor kinderen en jongeren. Locatieprojecten zijn een andere logische optie van een kunstencentrum zonder eigen infrastructuur. De kunst die Villanella produceert is liefst geen kunst zoals er al dertien is in een dozijn, maar moet wel een jong en breed publiek bereiken. xl is

dan ook de geliefkoosde maat van Villanella, letterlijk en figuurlijk: grote manifestaties (*Kunst-onderacht*, *Schommels*, *De Nachten*,...), multidisciplinaire producties en initiatieven (*Musicircus*, *Festival der Muziekmachines*,...), een grote actieradius (van deSingel tot de Dageraadplaats, van een kermismolen tot een Zuid-Afrikadebat), een internationale focus. Natuurlijk is het niet al groot wat de klok slaat, al was het alleen maar omdat de beperkte subsidies dat niet toelaten.

De werking van Villanella heeft iets van guerrilla-acties: gespreid in de ruimte, spectaculair, dikwijls langdurig en nauwgezet voorbereid, soms intuïtief en snel, niet altijd even goed onderbouwd, op de wankel grens tussen moed en overmoed, lange tijd onderschat. Aanhoudend heeft Villanella de voorbije zes jaar het kunstenaarslandschap bestookt met explosies van verschillende intensiteit en gedaante. Vooral in de beginjaren was er al eens rook zonder vuur, maar de tactiek van de gespreide actie heeft ontegensprekelijk een klimaatverandering rond kunst voor kinderen en jongeren teweeggebracht.